

Arrest

nr. 98 007 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) van 22 februari 2013, diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DIMONEKENE die loco advocaat L. GHAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 22 februari 2013 op de luchthaven van Zaventem onderschept door de Federale Politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 februari 2013 een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

*“Op 22/02/2013 om 12.15 uur aan de gensdoorlaatpost Bru-nat, werd door ondergetekende, de heer /mevrouw naam S.(...) voornaam K.(...) N.(...) D.(...) geboren op (...) te (...), geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...] houder van het document nationaal paspoort van Angola nummer N1245759 afgegeven te SME Luanda op : 28.06.2012 houder van het visum nr. 010861829 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Luanda geldig van 15.02.2013 tot 22.03.2013 voor een duur van 20 dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit Luanda met SN359 , op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (...)
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven. Verder kan betrokkene geen enkele toelichting geven omtrent haar activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 19 dagen (terugkeerticket dd. 12.03.2013) in België.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster het Frans als proceduretaal.

2.2. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) . Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn

arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

2.4. Bijgevolg dient de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in taal van de bestreden beslissing, in casu het Nederlands, waardoor de vraag van verzoeker niet kan worden ingewilligd.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een

uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel."

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* werd de vordering ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging van de terugdrijving, die blijkens de gegevens uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 februari 2013 op 28 februari 2013 in het vooruitzicht werd gesteld, alvast van rechtswege geschorst tot aan de uitspraak van onderhavig arrest.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 februari 2013 van haar vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen overigens het dringend karakter van de vordering niet.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkennend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde

middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 6°, van de vreemdelingenwet. Tevens stelt verzoekster een gebrek aan motivering vast, machtsafwending, machtsoverschrijding en een kennelijke beoordelingsfout. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

« En ce que : la décision entreprise refuse l'accès au territoire belge à la requérante, en application de l'article 3, al. 1 ou de l'article 6 de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers, considérant qu'il n'est pas en possession des documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé (art 3, al.1, 3°)

Qu'il se fonde sur la considération de faits selon laquelle, déclarant voyager dans un but touristique, il ne dispose pas des documents pour ce type de voyage (folders, brochures, plan de la ville, etc)

Alors que tout acte administratif doit être justifié par des motifs exacts, pertinents et admissibles ; que ces motifs doivent être adéquats, fondés en droit, cād découlant de la loi et être exacts en fait ;

Or, en l 'espèce, la motivation de la décision entreprise n'est pas fondée, tant en droit qu'en fait, pour les motifs suivants :

Lors de son interpellation, la requérante était en possession et a produit, notamment, son passeport national muni d'un visa Schengen délivré par l'Ambassade de Belgique à Luanda, une réservation dans un hôtel bruxellois et de l'argent suffisant pour couvrir le séjour envisagé.

La considération selon laquelle la requérante n'avait pas des documents touristiques belge est abusive, dès lors qu'elle était en possession de tous les moyens pour ce type de séjour.

Elle n'avait pas nécessairement besoin d'avoir sur elle des documents touristiques, dès lors qu'ils sont disponibles dans les hôtels, que les documents touristiques ne garantissent pas une réservation qui est plus importante et plus probant.

Qu'une garantie de réservation a été payé pour trois nuitées, sur un séjour d'une dizaine de jours.

Qu'en effet, les hôtels n'exigent pas le paiement de toutes les nuitées, mais seulement un minimum garanti, pour couvrir les frais d'une éventuelle annulation,

La motivation de la décision entreprise manque donc en fait et est donc purement stéréotypée.

Outre la violation des dispositions légales précitées, le requérant dénonce un détournement de pouvoir dans le chef de la partie adverse, lequel a apparemment utilisé les pouvoirs lui attribués par la loi pour d'autres fins. »

4.3.3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster in de bestreden beslissing een machtsoverschrijding of een machtsafwending meent te ontwaren en voor zover zij de schending van artikel 3, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet aanvoert. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291) en verzoekster verduidelijkt niet in het minst waaruit die machtsoverschrijding of machtsafwending zou blijken.

4.3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

4.3.3.5. Uit het proces-verbaal van de Federale Politie van 22 februari 2013 dat in het administratief dossier kan worden teruggevonden, blijkt dat over het reismotief van verzoekster het volgende is opgenomen: “S.(...) K.(...) *begeeft zich naar europa op basis van toerisme. Zij deelt ons mee dat ze van België houdt. Wanneer wij haar informatie vragen, kan zij ons geen documentatie voorleggen. Zij weet ook niet wat ze in België of in Brussel kan bezoeken. Ze heeft geen idee van wat ze wil bezoeken; Ze heeft geen familie in België enkel vrienden.*” Uit een inspectie van verzoeksters bagage bleek bovendien het volgende: “(...) *we (treffen) enkel Lingerie aan en wat zomerkledij, samen met een paar pruiken. Geen kledij die aangepast is aan de temperaturen van het seizoen. Voor de rest heeft ze geen toilettas mee of schoenen. Enkel zomerpantoffels. In een tweede zak treffen we eten aan. Op onze vraag waarom ze zo veel lingerie mee heeft, zegt ze dat ze dat gekocht heeft voor vrienden omdat we in België geen lingerie hebben.*”

4.3.3.6. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekster de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist of weerlegt waardoor haar loutere affirmatie dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijke grondslag missen, niet kan worden gevolgd. Verzoekster beweert in wezen enkel dat het motief van de bestreden beslissing eraan voorbijgaat dat zij wel degelijk beschikte over een paspoort met visum, een hotelreservatie en voldoende geld voor haar verblijf. De Raad wijst er echter op dat de beslissing tot teruggrijping niet is gestoeld op het ontbreken van een visum of een hotelreservatie noch op het ontberen van voldoende bestaansmiddelen.

4.3.3.7. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen repliceert, blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 juli 1996 tot wijziging van de vreemdelingenwet dat men in het kader van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet mag verlangen dat de vreemdeling die verklaart naar België te komen het doel en de omstandigheden van zijn verblijf kan rechtvaardigen. De stelling van verzoekster dat toeristische documenten beschikbaar zouden zijn in de hotels, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst op het Belgisch grondgebied in het kader van een toeristisch verblijf minstens summier aan te kunnen geven welke bezienswaardigheden zij wenst te bezoeken. De stelling van verzoekster dat een hotelreservatie een belangrijker bewijs zou zijn doet geen afbreuk aan de concrete vaststelling dat zij haar activiteiten gedurende haar verblijf van 19 dagen op het Belgische grondgebied niet in het minst kan toelichten, net zo min als haar betoog dat men niet alle overnachtingen meteen moet betalen. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden wel degelijk voldoende zou hebben verduidelijkt waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten om verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven.

4.3.3.8. Voor zover verzoekster meent dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering bevat, merkt de Raad op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.3.3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.3.10. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel

“En effet, les principes généraux du droit constitue une source de droit administratif qui s'imposent à l'autorité administrative au même titre qu'une norme ayant force de loi.

La jurisprudence du Conseil d'Etat la consacré, en décidant que le Juge administratif doit dépasser un rôle strictement interprétatif et «créer» une solution à partir des principes généraux du droit ou des théories consacrées par la jurisprudence.

En ce que, la partie adverse a considéré, sur la base de ce qu'elle croit avoir retenu des déclarations de la requérante qu'elle n'était pas en possession des documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé, ce qui est contestable et contesté ;

Alors que ; le principe de proportionnalité veut que la nature de la sanction doive être adéquate par rapport à la gravité des faits et aux circonstances qui les ont générés, tout en restant dans les limites du raisonnable. Que l'autorité est tenu de qualifier les faits avec rigueur et exactitude, en vérifiant notamment leur imputabilité au requérant et la réalité des explications qu'il allègue et qui sont, en l'occurrence, étayées.

En l'espèce : la partie adverse a méconnu la notion de possession des documents justifiant l'objet du séjour envisagé pouvant donner lieu à une mesure aussi grave, pour un étranger qui a investi du temps et de l'argent en démarches diverses pour son voyage, que le refoulement, dès lors que les griefs formulés, à les supposer fondés -quod non- ne consistent en réalité que dans une question d'arithmétique et d'incompréhension.,.

Qu'en tout état de cause, il n'est pas raisonnable de prendre une mesure aussi extrême que le refoulement pour des faits aussi contestables, ou qui, à tout le moins, trouve place dans un contexte aussi controversé »

4.3.3.11. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.3.3.12. Gelet op wat bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij beweert dat de feitelijke grondslagen van de bestreden beslissing betwistbaar is, waardoor hij evenmin aantoont dat het onredelijk zou zijn om op die gronden te besluiten tot de terugdrijving van verzoekster.

4.3.3.13. Er werd geen schending van het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Er werden geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing zouden kunnen verantwoorden.

4.4.Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster het volgende aan:

“Outre le fait qu'elle porterait atteinte au principe de l'efficacité des recours, en ce sens que le départ de la requérante avant qu'il ne soit statué sur son recours rendrait celui-ci obsolète, l'exécution de la décision dont recours risque de lui causer un préjudice grave difficilement réparable, En dehors du préjudice financier évident en l'espèce, Il y a le risque d'être fichée au fichier Schengen et donc de ne plus voyager, fusse pendant un certain temps, dans les pays de l'espace Schengen. Par ailleurs, les autorités angolaises, toujours informées d'un refoulement, au vu du barrement ou des inscriptions négatives dans le passeport, ne manquent pas de questionner le concerné et des mesures comme le retrait du passeport et l'interdiction de voyager peuvent être prises. Cela serait gravement préjudiciable aux intérêts de la requérante, laquelle voyage souvent (voir son 1er passeport. Il y a donc lieu à suspension »

4.4.2.2. Het nadeel dat verzoekster tracht te puren uit het gebrek aan effectiviteit van onderhavig rechtsmiddel kan niet worden aanvaard gelet op de schorsende werking van het beroep zoals hierboven onder punt 3 werd uiteengezet. Waar verzoekster stelt dat zij een financieel nadeel lijdt, wijst de Raad op de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande waarbij een dergelijk nadeel in beginsel niet wordt geacht een ernstig karakter te vertonen en principieel herstelbaar te zijn (RvS 23 augustus 2007, nr. 174 081). Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan waaruit haar financiële nadeel dan wel zou bestaan.

4.4.2.3. Voor zover verzoekster meent een nadeel te ondergaan doordat zij het risico loopt om te worden opgenomen in het Schengen-informatiebestand waardoor zij gedurende een zekere tijd niet kan reizen naar de Schengenlanden, wijst de Raad erop dat dit nadeel eerder hypothetisch overkomt en verzoekster niet aantoont dat dit nadeel ernstig is of moeilijk herstelbaar zou zijn. Bovendien merkt de Raad op dat dit nadeel niet voortvloeit uit de bestreden beslissing *an sich* aangezien deze enkel de weigering van toegang en de terugnijving van verzoekster behelst. Hetzelfde geldt voor verzoeksters stelling dat de Angolese autoriteiten haar na haar terugnijving zullen ondervragen naar aanleiding van de schrappingen of negatieve opmerkingen in haar paspoort waardoor zij de intrekking van dit paspoort of een reisverbod riskeert. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing niet de seining in het Schengen-informatiebestand of vermeldingen in het paspoort tot gevolg heeft, maar dat dit nadeel eerder een gevolg zou kunnen zijn van de nietigverklaring van het visum, die thans niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN